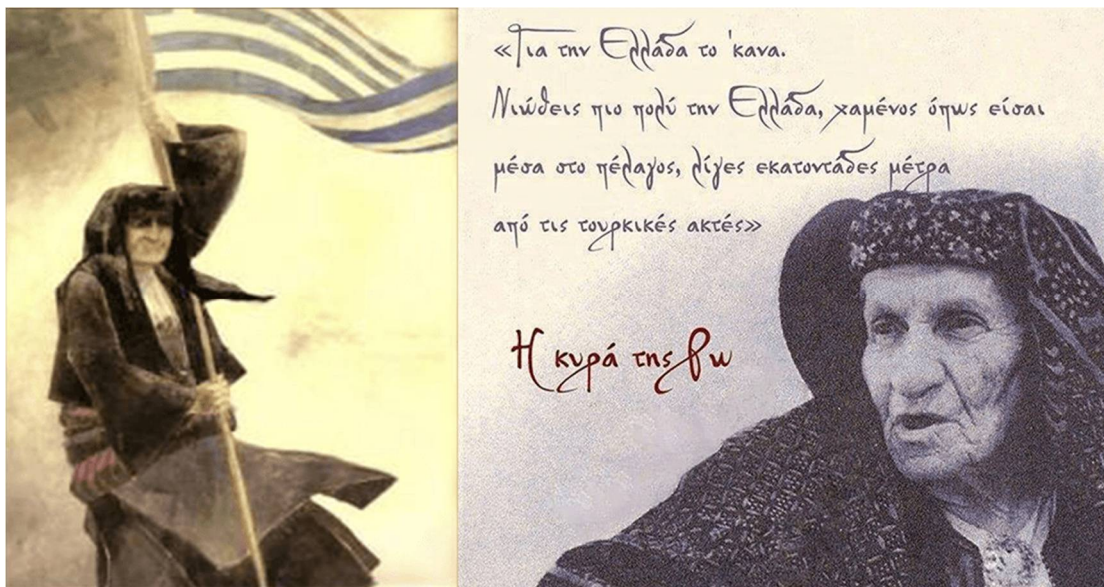

13 Μαΐου 1982 εκοιμήθη η Κυρά της Ρώ.

Ένα σύμβολο γενναιότητας πατριωτισμού και αυταπάρνησης, για τους σημερινούς Έλληνες.

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος

Ως γνωστόν, η Ελλάδα από αρχαιοτάτων χρόνων, δίδαξε τα γράμματα, τον πολιτισμό, τις τέχνες, την ανδρεία, την τόλμη και την Αρετή κ.π.ά.

Όμως πέραν από τις χρυσές σελίδες δόξης είχε και μαύρες. Δυστυχώς, είχε και θα έχει πάντοτε Εφιάλτες και «εθνομηδενιστές», οι οποίοι ακολουθούν την πορεία της Νέας Τάξης Πραγμάτων (Ν.Τ.Π), αυτή που ζούμε σήμερα, όπου έχουν να έρθει τα πάνω – κάτω.

Παλαιότερα η αυθεντικότητα και ο αγώνας υπέρ της Πατρίδος, ήταν αυτονόητα και θα λέγαμε τρόπος ζωής, τα οποία σήμερα τείνουν να εξαφανιστούν, και αντί αυτών έχουν επικρατήσει, το κάλλικο και ο ωχαδερφισμός τόσο στα Εθνικά όσο και στα κοινωνικά θέματα.

Το φυσιολογικό κατέληξε πλέον να θεωρείται παθολογικό και αντιθέτως. Το να υπερασπίζεσαι ηθικές αξίες, ιδανικά, να υπηρετείς την Πατρίδα, την Θρησκεία και την οικογένεια, αφορούν ανθρώπους μιας άλλης εποχής, κατά τους νεοταξίτες.

Όμως, μέσα σε αυτό τον καταιγισμό προκλήσεων και ανατροπών, υπάρχουν μορφές του πρόσφατου παρελθόντος, οι οποίες διατήρησαν αναλλοίωτη την πίστη προς την Πατρίδα, τα ιδανικά και τα υπηρέτησαν με γενναιότητα, πατριωτισμό και αυταπάρνηση, μέχρι το τέλος της ζωής τους.

Μια τέτοια μορφή η οποία έγινε σύμβολο γενναιότητας και πατριωτισμού, είναι η κυρά της Ρω, ή κατά κόσμο Δέσποινα Αχλαδιώτη, η οποία ύψωνε κάθε μέρα για 34 (κατά άλλους για 40) χρόνια την ελληνική σημαία μια ανάσα από τα τουρκικά παράλια.

Σε ένα μέρος άγονο, αφιλόξενο, που μόνο λίγο χορτάρι φύτευε στο χώμα. Σε μια μικρή βραχονησίδα που ήταν το σπίτι της, η άκρη της πατρίδας που λάτρευε.

Το όνομά της έγινε σύμβολο. Σημείο αναφοράς γενναιότητας και πατριωτισμού. Μια γυναίκα ταλαιπωρημένη στη ζωή της, το αλάτι της θάλασσας και τις κακουχίες, αλλά με ένα βλέμμα

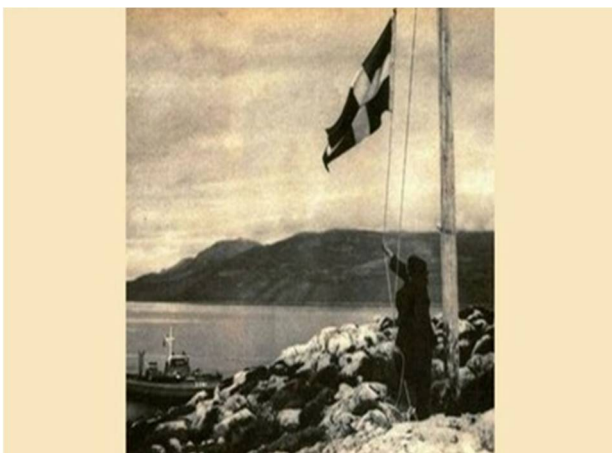
πεντακάθαρο με καρδιά αγνή, με ψυχή που μέσα της είχε την ΕΛΛΑΔΑ.

«Έμεινα μόνη μου το 1943 στο Καστελόριζο με την τυφλή μου μάνα, όταν έφευγαν όλοι οι κάτοικοι του νησιού στη Μέση Ανατολή και στην Κύπρο. Με την Ελληνική σημαία υψωμένη και την αγάπη για την Ελλάδα βαθιά ριζωμένη μέσα μου πέρασα όλες τις κακουχίες», διηγείται.

Η Ρω βρίσκεται 4 μίλια δυτικά από το Καστελόριζο και σε απόσταση 12 μιλίων από τις τουρκικές ακτές. Ονομάζεται και Άγιος Γεώργιος, ή αρχαία Ρώγη ή Ρόπη.

Εκεί πήρε την απόφαση να μείνει με το σύζυγό της η Δέσποινα Αχλαδιώτη το 1924, ήταν τότε μόλις 25 χρονών.

Το Καστελόριζο και τα γύρω νησιά είχαν γεμίσει πρόσφυγες. Στη Ρω ζούσαν τότε λιγοστές οικογένειες. Άγονο μέρος, δεν ήταν για όλους.

Η Δέσποινα με τον άντρα της δε δίστασαν. Παρέα με λίγα ζώα για να καλύπτουν τις ανάγκες τους, πήραν όσα υπάρχοντα είχαν και εγκαταστάθηκαν στη Ρω.

Η πρώτη φορά που η Δέσποινα Αχλαδιώτου ύψωσε τη σημαία ήταν το 1927, όταν ξύπνησε ένα πρωί και είδε στην κορυφή του νησιού να κυματίζει η τουρκική σημαία.

Πήγε στο σπίτι, άνοιξε το σεντούκι, πήρε ένα λευκό σεντόνι και μια γαλάζια κουρτίνα και έραψε τη γαλανόλευκη. Κατέβασε με τον άντρα της την τουρκική, τοποθετώντας στη θέση της τη νέα σημαία.

Λίγα χρόνια αργότερα οι μόνιμοι κάτοικοι του νησιού έφυγαν για να αναζητήσουν μια καλύτερη μοίρα για τους ίδιους και τα παιδιά τους. Η Δέσποινα και ο Κώστας όμως έμειναν. Σχεδόν ολομόναχοι.

Όσπου το 1940 ο Κώστας Αχλαδιώτης αρρώστησε βαριά. Κλινήρης και παντελώς αδύναμος, έπρεπε να μεταφερθεί στο Καστελόριζο.

Έτσι η Δέσποινα άναψε φωτιά ώστε να ειδοποιήσει για βοήθεια τους παράδες στα καϊκάκια.

Άργησαν πολύ να τη δουν όμως. Και τη φωτιά και τη Δέσποινα. Ο άντρας της πέθανε στο δρόμο για το νησί όπου θα του έσωζαν τη ζωή οι γιατροί. Και η Δέσποινα τον κήδεψε μόνη της. Και μόνη της τον έκλαψε.

Το 1943 επέστρεψε στη Ρω από το Καστελόριζο όπου έμεινε για λίγο, παίρνοντας μαζί της την τυφλή μητέρα της.

Δύο γυναίκες μόνες στην κατοχή. Ήταν τότε που άρχισε να υψώνει κάθε πρωί την ελληνική σημαία και να την κατεβάζει το βράδυ.

Από τη Ρω προσέφερε υπηρεσίες σε στρατιώτες του Ιερού Λόχου. Με «δυνατή φωνή και γοργή περπατησιά», όπως την περιγράφει ο βιογράφος της Κυριάκος Χονδρός, δεν εγκατέλειψε ποτέ το νησί, ακόμα κι όταν το Καστελόριζο, που βομβαρδίστηκε από τους Γερμανούς μετά τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας, το 1943, ερήμωσε σχεδόν από τους κατοίκους του, εκ των οποίων οι περισσότε-

τεροι εξαναγκάστηκαν στο δρόμο της προσφυγιάς.

«Τα ξερονήσια του Καστελόριζου και της Ρω τ' αγαπώ (...) Έμεινα μόνη μου το 1943 στο Καστελόριζο με την τυφλή μου μάνα, όταν έφυγαν όλοι οι κάτοικοι του νησιού στη Μέση Ανατολή και στην Κύπρο. Με την Ελληνική σημαία υψωμένη και την αγάπη για την Ελλάδα βαθιά ριζωμένη μέσα μου πέρασα όλες τις κακουχίες (...) βέβαια η ζωή στη Ρω δεν είναι και τόσο ευχάριστη, αλλά νιώθεις πιο πολύ την Ελλάδα, χαμένος όπως είσαι στο πέλαγος, λίγες εκατοντάδες μέτρα από τις Τουρκικές ακτές(...)

Την Ελληνική Σημαία θέλω να μου τη βάλουν μαζί μου στον Τάφο» είχε πει η ίδια.

Μετά τα γεγονότα του 1974, όπου Τούρκοι τοποθετούσαν κρυφά τη σημαία τους, η γυναίκα και το νησάκι της έγιναν γνωστά παντού.

Η Δέσποινα Αχλαδιώτη βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών (1975), το Πολεμικό Ναυτικό, τη Βουλή των Ελλήνων, το Δήμο Ρόδου, την Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος και άλλους φορείς.

Το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας έστειλε ναυτικό άγημα και αντιπροσωπεία του

ΓΕΝ στο Καστελόριζο όπου, στις 23 Νοεμβρίου 1975, της απένειμε το μετάλλιο για την πολεμική περίοδο 1941-1944 για τις «προσφερθείσες εθνικές υπηρεσίες της», όπως ανέφερε η απόφαση του Υπουργού Άμυνας.

Έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 92 ετών, σε νοσοκομείο της Ρόδου, στις 13 Μαΐου του 1982.

Η σορός της μεταφέρθηκε στην Ρω και ετάφη κάτω από τον ιστό όπου ύψωνε τη σημαία.

Από τότε πέρασαν 35 χρόνια, αλήθεια, πόσα άλλαξαν στον τόπο μας;

Πόσα κερδίσαμε και πόσα χάσαμε από την επιλογή μας να διαβούμε τον δρόμο της ευμάρειας και της της καλοπέρασης;

Κάνοντας μια ειλικρινή αυτοκριτική όλοι μας, ας αναλογιστούμε τις δικές μας ευθύνες για τον κατήφορο της Πατρίδος μας.

Μη τα ρίχνουμε όλα στην οικονομική κρίση, αυτή είναι αποτέλεσμα των δικών μας επιλογών.

Ουδείς μας υποχρέωσε να ξεστρατίσουμε από τον δρόμο της Αρετής, της αλήθειας, της δικαιοσύνης, των ηθικών αξιών, της εγκράτειας και της Εθνικής υπερηφάνειας και να ακολουθήσουμε αυτόν της ευμάρειας, των πρόσκαιρων απολαύσεων που τελικά οδηγεί στην απώλεια.

Αδιαμφησβήτητα, εμείς οι Έλληνες έχουμε την λαμπρότερη Ιστορία του κόσμου.

Όμως, δεν αρκεί το να καυχόμαστε μόνο για αυτή, για το μεγαλείο της φυλής μας και για τις θυσίες των προγόνων μας.

Θα πρέπει να είμαστε οι συνεχιστές τους, κινούμενοι πάνω στον δρόμο της Αρετής που χάραξαν αυτοί, αγωνιζόμενοι και όχι εφησυχάζοντες.